

[Poul Dam.]

helier ikke megen enighed med hensyn til, hvorledes forsorgen bør udvikle sig i fremtiden.

Det var også det, der var baggrunden for, at vi ønskede at få det frem til en klar offentlig debat her i folketinget i stedet for at lade det afgøre i et finansudvalg, som havde lidt vanskeligheder med at få tilstrækkelige, relevante oplysninger frem fra ministeren, skønt ministeren gjorde sig megen umage, og som afgjort var usikker over for forslaget på en række punkter.

Der er naturligvis den risiko ved dette her, at der bliver fremført mange argumenter, som tilsyneladende støtter det forslag, vi har fremsat, men som vi som forslagsstillere på ingen måde kan associere os med. Jeg lagde da også mærke til, at de fleste af de bemærkninger, ministeren kom med her i anden omgang, i virkeligheden ikke var rettet til forslagsstillerne, men til andre ordførere. De fleste af de ord, som hun tog forbehold over for, er ord, vi ikke har anvendt og ikke har i sinde at anvende.

Der er ét punkt, jeg gerne vil gøre nogle bemærkninger om, fordi jeg ikke har gjort det tidligere, og det er dette, at vi som punkt 4 i forslaget har en tanke om, at ministeren bør forhandle den fremtidige udvikling af åndssvageforsorgen med de instanser, der skal overtage den. Det drejer sig altså ikke alene om spørgsmålet om overførslen, for det er jo klart, at man skal have nogle overførselsforhandlinger, ligesom man har haft det om alle mulige andre institutionsområder, men her er det sådan, at vi på dette område står med tanken om en institution, som skal kunne tages i brug i 1980, 2 år efter at man efter planerne har ladet hele forsorgen overgå til de kommunale myndigheder. Det forekommer mig rimeligt, at de kommunale myndigheder, der skal have arbejdet med det, og som skal have omkostningerne i fremtiden, allerede er med i planlægningen nu, hvor man planlægger institutioner, som først skal tages i brug, når de pågældende myndigheder har overtaget ansvaret.

Jeg håber, at den kommende debat om dette forslag bliver meget hurtig. Jeg håber, at socialudvalget afklarer det meget hurtigt, for jeg er enig i, at der ikke bør tabes mere

tid på denne sag. Det er væsentligt over en måned siden, vi fremsatte dette forslag, og vi har ikke haft noget ønske om at trække tiden ud. Hvis socialudvalget kan blive færdig med det hurtigt, kan vi få afklaret: er der et flertal for Irlandsvej, eller er der det ikke? Og så har vi fået afklaret dette på grundlag af en så vid offentlig debat som overhovedet muligt.

Socialministeren (*Eva Gredal*):

Jeg vil godt sige til hr. Poul Dam, at når jeg ikke i mit sidste indlæg gik i dybden med SF's forslag, skyldes det jo, at det gjorde jeg i mit første indlæg.

Så vil jeg godt sige, som det også er medlemmer af finansudvalget bekendt, at sagen har været forelagt Københavns kommune, der var helt indstillet på dette projekt. Det har også været i hovedstadsrådet, som ikke mener at have kompetence til at behandle dette spørgsmål. Det har udtalt sig, og denne besked er gået videre.

Men jeg vil godt til sidst sige til hr. Poul Dam, at jeg deler meget hans synspunkter med hensyn til en hurtig behandling. Jeg håber meget, at socialudvalget, som nu skal behandle denne sag, får den behandlet så hurtigt, som det overhovedet er muligt. Vi kan ikke være tjent med, at denne sag nu får lov til at ligge en måned til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (*Grete Hækkerup*):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om dagpenge ved sygdom og fødsel [af Ebba Strange m. fl.].

(Andre selvst. forslag nr. XLIII. Fremsat 2/12 75).